

הרגיש ורגשות על פי פרשת השבוע

הרגיש ורגשות על פי פרשת השבוע

בס"ד

וזאת הברכה • שמח"ת | עלון 47

'אין דבר העומד בפני הרצון'

כג: וּלְנַפְתְּלִי אָמַר נַפְתְּלִי שִׁבְעַת רְצוֹן וּמִלֵּא בְרַכְתָּהּ יָם וְדָרוֹם יִרְשָׁה:

ולנפתלי אמר נפתלי שבע רצון. יעקב ברכו בברכת אילה שלוהה הנותן אמרי שפר. שפירותיו ממהרים להתבשל וע"כ מביאים מארצו בכורים תחילה זה"ש הנותן אמרי שפר כי בהבאת ביכורים משבחים ומודים לה', לכך נאמר כאן ע"י שהוא שבע רצון כי השביעו ה' כל רצונו ע"כ הוא מלא ברכת ה' כי הוא יברך את ה' תחילה ע"י הבאת ביכורים כי במקום שאמר יעקב הנותן אמרי שפר אמר כאן ומלא ברכת ה'. ים ודרום ירשה, שיש לו חלק בים כנרת וברום. (כלי יקר)

המילים 'שבע רצון' טעונות ביאור לכאורה אדם רעב שאכל ומילא את כרסו הרי הוא כעת שבע... הרי השובע הוא השלמת הרעב... ומהו שבע רצון... אכן גם בזמננו ישנו ביטוי הנקרא 'שבע רצון' המנסה להגדיר אדם שיש לו סיפוק מפעולה או מעשה כזה או אחר...

אך מהי באמת ההגדרה הזו שבע רצון???

האמת שהרצון הינו השורש לכל פעולה... הוי אומר הדבר שמקדים את העשייה... הפעולה... הינו הרצון... כשאדם רוצה משהו ניצתת בליבו תשוקה... כמיהה לדבר המבוקש... זה המנוע שמוביל אותו... הרצון... בלי זה אין תזוזה...

אך מצד שני הרצון הזה חוץ מהיותו מנוע לרצות להשיג... הוא יוצר אצל האדם תחושה של מחסור.. של אין... משם פורצות מלחמות... זה המקור למריבות... לסכסוכים... זה גם שורש הקנאה... הרצון... והרצונות הגשמיים אכן משתנים מיום ליום ומגיל לגיל... היום רוצה כך ומחר רוצה אחרת... זהו הרצון שמקורו בדמיון...

בספר עלי שור (פרק כה) כותב כך - **כח אחד מקנן בכל אדם - העמוק שבכוחות. וכח כביר הוא. למעשים הוא מביא וגם את הדרך הוא מאיר גם סייעתא דשמיא הוא מעורר - הרצון.**

אצל נפתלי היה דבר מיוחד... הרצון שלו היה שבע... והמשמעות של זה הייתה מלא ברכת ד'... כי אכן מצד הטבע כאשר הרצון אינו שבע... הרי האדם אינו מוצא מנוחה לעצמו... ואילו בכדי לזכות לברכת ד' הרצון שלך צריך להיות שבע...

מבאר הרש"ר הירש - נפתלי הוא שבע רצון הוא מרוצה בנחלה שניתנה לו, וכך אמרו בספרי: מלמד שהיה נפתלי שמח בחלקו. ואכן גבול נפתלי - הוא מלא ברכת ד' בחלקו נפל ים כנרת שהיה עשיר בדגים וסביבתו הייתה מפורסמת בעושר פירותיה - פירות גינוסר. ים ודרום ירשה - נחלתו היא בצפון מזרח, אך בזכות פירותיו המשובחים המצויים רק בארצו, באותה שלימות הוא יורש מערב ודרום, כביכול הם נופלים בחלקו מאליהם, והוא מושך אותם אליו בלי הרף, אפשר שכיבוש זה של נפתלי בדרכי שלום עומד כאן בניגוד לכיבוש המלחמתי של דן שנרמז לעיל.

מהכתוב כאן מתבאר כי גם לשבת דן היו שאיפות ורצונות שהיו יכולים להתמלאות דרך כיבוש מלחמתי... אך נפתלי מעצם היות שבע רצון... שהיה מרוצה ממה שנפל בחלקו... וזה לא אומר שהוא לא רצה עוד חלקים... הוא כן רצה... אבל בד בבד הוא היה מרוצה ממה שיש לו... דווקא משום זה זכה לקבל גם את מה שהיה בחלקים אחרים שאינם שלו... זה נקרא מלא ברכת ד'...

נמצאנו למידים כי הרצון מחד גיסא הוא כוח עצום שיכול להוביל את האדם למחוזות נפלאים... להשגות גדולות... ומאידך גיסא הרי הוא יכול להחריב את החיים... להרגיש בחוסר תמידי שמוביל למלחמות מיותרות... לקנאה...

כותב העלי שור - **ועלינו לדעת אמת נוראה זאת: מה שאדם באמת רוצה את זה הוא משיג בחייו. ולהיפך מה שאדם משיג בחייו זה הגילוי על מה שהיה רצונו בתחילה.**

בתורף דבריו - רצון אין הכוונה לרצונות הדמיוניים שהאדם נכסף בתאוותיו להשיג... הרצון האמיתי הינו כח פנימי שאמור להניע את האדם לרצות להצליח בחיים... שתהיה לו אישיות מוצלחת... שהוא ירגיש מלא... שירגיש שווה... רצון חייב להיות השגת ערך פנימי ועמוק... וכשהוא רוצה את זה עד הסוף הוא באמת משיג...

- המשגיה: אתה יודע ראובן - 'אין לך דבר העומד בפני הרצון' אם באמת באמת היית רוצה היית מצליח...
- ראובן: המשגיה אני באמת רוצה אבל לא מצליח...
- המשגיה: אתה לא באמת רוצה... אתה אולי רוצה לרצות... אם באמת היית רוצה היית מצליח...
- ראובן: לא יודע אני ממש רוצה ולא מצליח...

מי שנתקל בשיח מסוג זה מבין כמה זה מקומם מחד המשגיה מטיף כאן בצדק על כח הרצון ומאידך התלמיד כולו באמת רוצה ולא מצליח... איך משלבים בין הצדדים...

שמעתי בעבר לבאר - כי אכן אין דבר העומד בפני הרצון - **כאשר הרצון הוא יחידי**... ודאי שהאדם מורכב מהרבה רצונות... הוא רוצה לסיים ש"ס וגם לישון וגם לאכול עוגות... והכל באותו לילה... בהחלט כשיש רצונות סותרים לא שייך ליישם אף רצון... כשיש לך רצון אחד... ואתה ממוקד בו... אז בוודאי תצליח... וכמאמר הרב וולבה זצ"ל 'מה שאדם באמת רוצה את זה הוא משיג בחייו' - יש לך משהו בעומק נפשך... ואתה חדור מטרה... אתה באמת רוצה... אתה תצליח בו... אבל שיהיה רצון אחד... לא גם וגם וגם... כי כל רצון מושך לכיוון אחר... ולוואי שנזכה להיות שבעי רצון וע"י זה מלאים בברכת ד'..

חג שמח
ושבת שלום

התורה בשמחתה

שמחת תורה הינו היו"ט האחרון שנועל את מערכת חגי תשרי... ביום הזה מגיעים לפסגת הפסגות מגיע הרגע העצום של חבוקה ודבוקה בך... רוקדים עם התורה ושמחים בשמחתה... בהכרה שאין עוד מלבדו... לאחר כל מערכת ימי היראה וימי האהבה..

צריך לדעת שלתורה ישנה מעין אישיות... היא מרגישה... היא חלילה גם נעלבת... ככתוב במשנה באבות (פ"ו מ"ב) **אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לֵוִי, בְּכָל יוֹם יוֹם בֵּית קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חוֹרֵב וּמְכַרְזֵת וְאוֹמְרַת, אוֹי לָהֶם לְבָרִית מְעַלְבוֹנָה שֶׁל תוֹרָה.**

בסיום מסכתא אנו אומרים: **לא נתנשי מינך ולא תתנשי מינך לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי...** אל תעזבי אותנו ולא נעזוב אותך... התורה הינה מציאות שקיימת מרגישה ופועלת... אם אוהבים אותה היא מחזירה אהבה...

ובשמחת תורה - אנחנו שמחים בשמחתה... סיימנו מחזור שלם של כל פרשיות התורה.. היא שמחה בנו שסיימנו... ואנחנו שמחים איתה בשמחתה... רוקדים ומפזזים עם התורה הקדושה... כל מחזור זה שלימות... שלימות בבריא... וכעת כשמסיימים והגיענו לשלימות ישנה שמחה משותפת... תורה הקדושה התחנני בבקשה...

ומתחילין מבראשית

האמת שזה דבר מדהים.. יהודי אף פעם לא רק מסיים... הסיום הוא מבוא להתחלה חדשה... ביתר עומק... הבנה... רגע... מה קרה... סיימנו כעת, תן קצת לנוח!! - לא... ממש לא... סיימת... מצוין... ישר מתחילים מחדש...

זה נותן הרבה אופטימיות... כי גם מי שחלילה פחות מרגיש שייכות לסיום, יודע שתמיד... ניתן להתחיל שוב... ניתן להתחיל מחדש.. הסיום הוא אכן סיום... הוא סיבה למסיבה.. אבל הוא תמיד גם פתיח להתחלה מחדש...

יש חתן תורה וחתן בראשית... מילא חתן תורה מובן שהמסיים עוטה על עצמו נזר של חתן תורה.. הוא זכה להשלים התורה.. אך חתן בראשית מהו?? על מה הנזר והכתר?? אלא ברור שההתחלה, היא עצמה סיבה להתעטר בכתרה של תורה.. הרי אני מתחיל שוב מבראשית... גם אם לא הייתי שייך לסיום... אבל אני יהיה שייך להתחלה החדשה... ולזכור תמיד הסיום הוא המבוא להתחלה חדשה... וגם זה חלק משמחת התורה...

מעשה בחצ'קל העגלון שפיזז וריקד בשמחת תורה... הרבה יותר מהשייכות שלו ללימוד התורה במשך השנה כולה... פנה אליו הרב בשאלה - חצ'קל - לשמחה זו מה היא עושה... מה אתה מפזז כל כך ומרקד כל כך?? ענה חצקל לרב - וכי אם אחי היה מחתן לא הייתי שמח ומרקד...

צריך לזכור ולדעת כי התורה שייכת לכל אחד ואחד מישראל והשמחה שלנו בשמחת התורה היא לא כי אח שלי סיים אלא כי התורה שמחה ואני שמח בשמחתה אבל לא זו בלבד ביום זה צריך לדעת כי משורש נשמתו של כל אחד יש לו שייכות בתורה... ועל זה אנו מתפללים 'ותן חלקנו בתורתך' - לכל יהודי יש חלק בתורה... ועליו לעמול בימי חייו להגיע לאותו חלק... ולהאיר את העולם בחלק הזה... וזה החלק הבלעדי שלו, ואף אחד אחר לא יוכל להשלים לו את זה.. אם זה בחידושי תורה בעומק העיון ואם זה בהבנה של סוגיות הש"ס מי בעומק ומי בפשט... אם באגדות חז"ל... ואם בדברי הנביאים... וברעיונות מוסר... לכל אחד מוכן חלקו... ולוואי שנזכה לגלות את האור הפנימי שלנו ע"י גילוי האור של התורה... ועצם הגילוי שלהן בעולם משפיע שפע עצום בקיום העולם... ולאו דווקא שעל האדם לעסוק בפרסום וגילוי חלקו ברבים... זה כל אחד לפי חלקו ומעלתו... אלא עצם העיסוק בתורה משפיע שפע עצום לאדם ולסביבה...

כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה

הרב פינקוס זצ"ל מביא את דברי הזוהר פרשת צו (לא:): **ומאן דיתיב עם מלכא ונטל ליה בלחודיה כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה**

ובתרגום הזוהר - **בא וראה, ביום הזה נשלמים ומסיימים עובדי עבודה זרה הברכות שלהם, והם נמצאים בדיון. וישראל ביום הזה מסיימים הדינים שלהם ונמצאים בברכה, כי ליום שאחרי זה הם מזומנין להשתעשע במלך, לקחת ממנו ברכות לכל השנה, ובשמחה היא לא נמצאים עם המלך אלא ישראל בלבד. ומי שנמצא עם המלך ולוקח אותו בלבד, כל מה שהוא רוצה הוא מבקש ונתן לו.**

שמחת תורה הוא זמן נעלה כל מה שמבקשים - מתקבל!

הודו לד' - אנא ד'

ופרפראה נאה לסיום הימים הנפלאים... בעבודת הנענועים בסוכות אנו מנענעים - בהודו - ובאנא ד'... היחס בין הנענועים הוא פעמיים אנא ד'... ושישה פעמים הודו לד' - הוי אומר יחס של אחד לשלוש... ובהרגשת הלב - על כל פעם שאתה פונה לקב"ה ומנענע בבקשה של אנא... תנענע את עצמד שלוש פעמים הודו...

